

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **O. M.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Pavlíkem
se sídlem Křižíkova 159/56, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. 001522/2023/KUSK/HRO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. 001522/2023/KUSK/HRO, se zrušuje v části, v níž bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 22. 11. 2022, č. j. MUCE-242207/2022 OP v této části výroku: „*Při dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na zúčastněném vozidle XA. Škoda na vozidle rz. XB nebyla orgány policie vyčíslena. Ke zranění osob nedošlo. U obviněného nebyla provedena zkouška na alkohol, neboť tento z místa nehody odjel. Technická závada, jako příčina dopravní nehody nebyla uplatněna ani zjištěna,*“ a v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbývajícím rozsahu se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 22. 11. 2022, č. j. MUCE-242207/2022 OP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že dne 23. 5. 2022 v 10:25 hodin se v souvislosti s řízením motorového vozidla Š. F. reg. zn. X (dále též „vozidlo F.“ nebo „vozidlo žalobce“) na pozemní komunikaci v ulici Masarykovo náměstí v obci Jílové u Prahy u objektu č. p. 16, plně nevěnoval řízení a při couvání narazil do zadní části parkujícího vozidla značky H. J. rz. X (dále jen „vozidlo H.“), tedy porušil povinnost plynoucí z § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon silničním provozu“), čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a dále povinnost náhrady nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč. Prvostupňovým rozhodnutím bylo současně rozhodnuto o zastavení řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) body 2,3 a 4 zákona o silničním provozu, který měl spočívat v tom, že žalobce odjel od nehody.
2. Jak plyne z obsahu správního spisu, skutek popsáný v předchozím odstavci (tj. náraz žalobcova vozidla F. do zaparkovaného vozidla H.) správní orgány obou stupňů vzaly za prokázaný především na základě záznamu z obecní kamery, který předložila dopravní policie spolu s návrhem na zahájení přestupkového řízení (k obsahu tohoto záznamu viz odst. [8] níže). Podpůrně správní orgány vycházely též z fotodokumentace a z podání vysvětlení, které v rámci prověřování policejním orgánem učinil žalobce a J. K., řidička zaparkovaného vozidla H.
3. Žalobce namítá, že na vozidle H. žádná škoda nevznikla. Nikdy nebyli ztotožněni žádní pracovníci autoservisu, kteří by škodu zhodnotili. Stejně tak J. K., řidička vozidla H., neuplatnila nárok na náhradu škody. Žalobce se tuto řidičku přitom snažil kontaktovat v souvislosti s řešením opravy vozidla kontaktovat, avšak už se mu neozvala. Žalobce přitom nemůže odpovídat za to, že by 17 let staré vozidlo H. bylo vzhledem k svému stáří například zkorodováno. K tomu, zda skutečně vznikla škoda na vozidle H. či zda bylo opravováno, navrhl důkaz znaleckým posudkem, a dále svědeckým výsledkem řidičky J. K. V navazujících podáních pak žalobce svou argumentaci rozvinul v tom smyslu, že řidička J. K. sama rozhodla o řešení situace tím, že mu sdělila „to se rozleští“, čímž zmařila možnost sepsat záznam o nehodě, přestože o tři dny později sama oznámila nehodu policii. Není přitom zřejmé, co se po tyto tři dny s vozidlem H. dělo, tudíž je třeba svědeckého výsledku J. K. Navíc nebylo prokázáno, zda sama J. K. neporušila povinnosti plynoucí ze zákona o silničním provozu a zda je zdravotně způsobilá k řízení vozidla. Proto žalobce navrhl též důkaz lékařským posudkem o její zdravotní způsobilosti, důkaz jejím řidičským průkazem, a důkaz technickým průkazem k vozidlu H. Pro nedostatečně prokázání rozhodných skutečností žalobce navrhl zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a obsah spisové dokumentace. Za stěžejní považoval kamerový záznam zachycující průběh události, jehož klíčové pasáže zdůraznil. K namítané škodě uvedl, že hmotná škoda na vozidle není znakem skutkové podstaty přestupku, za který byl žalobce shledán vinným. Žalobu navrhl zamítnout.

II. Průběh jednání a doplňující skutková zjištění

5. Soud ve věci provedl dne 25. 9. 2023 ústní jednání, při němž účastníkům předestřel svůj předběžný právní názor v tom smyslu, že součástí skutkové podstaty přestupku podle 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) ve spojení zákona o silničním provozu není vznik škody, ani způsobení dopravní nehody. Navzdory tomu však žalobní body směřují primárně právě do otázky vzniku škody, ovšem stejně tak i výrok o vině obsahuje část skutkové věty popisující vznik škody.
6. Žalobce k uvedenému sdělil, že toto připouští, nicméně dle jeho názoru nebyl skutkový stav řádně zjištěn a v souvislosti s inkriminovanou událostí by bylo záhodno zjistit, co přesně se stalo. Zdůraznil rovněž nesnadnost dopravní situace v souvislosti s vyjížděním parkoviště na náměstí, kdy není zřejmé, zda vozidlo H. bylo správně zaparkováno a zda vůbec mohl žalobce bezpečně vyjet, aniž by přitom narazil do couvající červené dodávky V.
7. Žalovaný k uvedenému sdělil, že připouští určitý nedostatek výroku prvostupňového rozhodnutí popisující též způsobení škody, nicméně nepovažuje toto za vadu takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud jde o parkování vozidla H., na kamerovém záznamu je jasné vidět, že parkovalo v prostoru určeném jako parkoviště, a také že vozidlo F. se napodruhé zvládlo bezpečně otočit a odjet, tedy zjevně mělo dost prostoru.
8. Soud při jednání zopakoval důkaz kamerovým záznamem (užitým již ve správním řízení) a zjistil z něj tyto podstatné skutečnosti: Jde o záznam o celkové délce 04:42 minut pořízený dne 23. 5. 2023 z obecní kamery, jde o záběr prostoru dlouhé ulice, kde chodí lidé a průběžně zde parkují různá vozidla, případně odjíždějí z parkovišť. Za relevantní část soud považuje časový úsek 00:50-02:25 (jenž byl během jednání přehrán zcela samostatně). Předmětný úsek začíná záběrem na červenou dodávku značky V., která couvá za účelem zaparkování (resp. dočasného zastavení) podél řady zaparkovaných vozidel. Jámile červená dodávka V. zacouvá a zastaví (00:56), začne z parkovacího místa vycouvávat vozidlo F. stříbrné barvy, která se v prostoru před červenou dodávkou V. pokouší zatočit do směru odjezdu, přitom však svou zadní částí narazí do levé zadní části zaparkované metalízové hnědé H. (naráz je patrný v čase 01:09-01:10, kdy se vozidlo H. mírně „zakymácí“). Stříbrné vozidlo F. následně vjede zpět na místo, kde předtím parkovalo, a zde z něj vystoupí muž v tmavých kalhotách a šedém tričku (01:21) a pěšky dojde až k vozidlu H. (01:27), současně za ním vyjde žena v růžové bundě, která dosud postávala u nedalekého stánku s květinami. Muž v šedém triku se mezitím souběžně dívá, jak na stříbrné vozidlo F. ze kterého vystoupil, tak na hnědé vozidlo H. (01:27-01:31), poté k němu přistoupí žena v růžové bundě. Muž jí zřejmě něco krátce říká, poté nasedne zpět do vozu F. (01:36-01:38), zatímco žena dojde k vozidlu H. (01:37-01:40) a začne obhlížet jeho levou zadní část (01:41-01:49). Poté se žena v růžové bundě pokouší dojít k vozidlu F., které však mezitím začne opět vycouvávat z parkovacího místa (01:50-01:58). Poté následuje záběr, kdy žena v růžové bundě stojí na levé straně zčásti vycouvaného vozidla F. poblíž okénka řidiče a zjevně se s ním pokouší hovořit (01:59-02:07), vozidlo F. však pokračuje v couvacím i navazujícím otočném manévru (02:08-02:16), až se natočí tak, že může čelně odjet z parkoviště. V průběhu otáčecího manévru se žena dívá na přední část vozidla F., jakoby směrem na registrační značku. Po dokončení otočného manévru se vozidlo F. rozjede pryč z parkoviště a zmizí ze záběru (02:20-02:25).

II. Posouzení soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného

rozhodnutí soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného. Napadené rozhodnutí soud přezkoumává v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.

10. Žaloba je částečně důvodná.
11. Jak plyne z napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím, žalobce byl shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení povinnosti vymezené v § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona.
12. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu *„[ř]idič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zviřeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.“*
13. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *„[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“*
14. Jak plyne ze shora citovaných ustanovení, skutková podstata daného přestupku spočívá v tom, že se řidič dostatečně nevěnuje řízení vozidla a sledování silničního provozu. Jde o tzv. ohrožovací delikt, jehož smyslem je postihovat jednání ohrožující zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu bez ohledu na to, zda došlo k ohrožení konkrétních účastníků silničního provozu a či ke způsobení škody nebo jiné újmy některému z těchto účastníků [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016 – 23]. Smyslem posuzovaného přestupku tedy není sankcionovat jednání, které vyvolalo následek v podobě hmotné škody či jiné újmy, jež ani nejsou znakem předmětné skutkové podstaty. Nutno zdůraznit, že pro naplnění znaků zmiňované skutkové podstaty rovněž není rozhodné, zda došlo či nedošlo k dopravní nehodě ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu.
15. V nyní posuzované věci uplatněné žalobní body (jimiž soud vázán i při přezkumech rozhodnutí sankční povahy; srov. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. ve spojení s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018 – 110) přitom cílí výlučně do otázky škody, resp. směřují ke zpochybnění toho, zda v souvislosti s žalobcovým jednáním skutečně došlo ke škodě na vozidle Honda či nikoliv. Tím se však uplatněné žalobní body zcela míjejí s podstatou právní kvalifikace inkriminovaného přestupku, jehož pojmovým znakem vůbec není způsobení škodného následku, nýbrž toliko učinění ohrožujícího jednání bez ohledu na následek. Lapidárně řečeno, podstata žaloby míří na něco zcela jiného, než co je podstatou přestupku, za který byla žalobci uložena pokuta. V tomto směru se tedy žaloba jeví jako na první pohled neúspěšná.
16. Navzdory uvedenému však nelze přehlédnout, že výrok prvostupňového rozhodnutí (které tvoří jeden celek s napadeným rozhodnutím; srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, nebo rozsudky NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, či ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 As 149/2020 – 29), obsahuje v popisu skutkové věty též část, ve které se zcela explicitně uvádí, že *„[p]ři dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na zúčastněném vozidle X“* a ve vztahu ke druhému vozidlu se dále uvádí, že škoda nebyla vyčíslena. Výrok o vině tedy zjevně obsahuje (vedle relevantních částí) i části týkající se způsobené škody, proti které směřuje konkrétní žalobní bod. Vedle toho jsou v navazující části výroku o vině obsaženy rovněž další skutkové věty popisující, že nedošlo ke zranění osob, že u vozidla nebyla zjištěna skutková závada, že u žalobce nebyla provedena dechová

zkouška a že žalobce z místa nehody odjel. Žádná z těchto skutečností přitom zjevně nesouvisí se skutkovou podstatou přestupku spočívajícího v nevěnování se řízení a nesledování situace v provozu, jak jej nakonec kvalifikovaly správní orgány obou stupňů a za jehož spáchání byl žalobce sankcionován. Nadto skutková věta o obsahující popis toho, že žalobce z místa nehody ujel, odporuje části v odst. II výroku o vině, kde přesně pro tento skutek došlo k zastavení řízení.

17. Lze tedy shrnout, že výrok o vině obsahuje popis řady skutkových jednání, jež nijak nesouvisí s právní kvalifikací spáchaného přestupku.
18. Takový nedostatek přitom nelze považovat za pouhou formální vadu. Výrokem o vině se totiž jednoznačně vymezuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73) a současně se tím zakládá překážka věci rozhodnuté s nemožností opětovného postihu za totéž jednání (tzv. překážka *ne bis in idem*, srov. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 – 44). Pokud však vymezení skutku obsahuje i popis skutečností o způsobení škody či jiných jednáních jako například odjezd od nehody, pak i v tomto rozsahu jde o pravomocně deklarovanou skutečnost se závazností pro rozhodování jiných orgánů veřejné moci ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jinak řečeno, jakýkoliv jiný orgán veřejné moci, který bude disponovat napadeným rozhodnutím (ve spojení s prvostupňovým), bude muset ve své rozhodovací činnosti vycházet z toho, že se stal skutek přesně tak, jak je popsán ve výroku o vině, neboť „[z] výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti civilního soudu rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň okolnostmi významnými pro rozhodnutí soudu v civilním řízení, kupř. pro rozhodnutí o náhradě škody. Výrokem odsuzujícího trestního rozsudku tedy může být pro civilní řízení závazně určena především otázka zaviněného protiprávního jednání určitého pachatele, ale - za předpokladu, že způsobení škody je znakem skutkové podstaty trestného činu - též otázky vzniku škody a příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním a škodou“ (podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1424/09, odst. [21]). Uvedené by ve vztahu k nyní posuzované věci mohlo mít význam například tehdy, pokud by mezi žalobcem a řidičkou J. K. (případně mezi jejich pojišťovnami) byla v budoucnu řešena otázka náhrady škody a případně by byla projednávána i v občanském soudním řízení. V takové situaci – jež se vzhledem k okolnostem případu nejeví jako zcela hypotetická – by byl civilní soud napadeným rozhodnutím dle § 135 odst. 1 o. s. ř. vázán, a to v tom smyslu jaký skutek se stal, kdo jej spáchal, i to, jaká újma na zdraví byla tímto skutkem poškozenému způsobena, tedy i příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a újmou (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2017, sp. zn. 25 Cdo 1689/2017). Tudíž by musel závazně vycházet mj. i z toho, že došlo ke škodě na vozidle H. a že žalobce z místa nehody ujel. Takový důsledek by však byl absurdní v kontextu poznatků, že otázka způsobení škody nebyla pro správní orgány nikterak rozhodná a že v rozsahu odjetí z místa nehody bylo řízení paralelně zčásti zastaveno. Z uvedených důvodů nemůže dotčená část výroku o vině obstát.
19. Nutno ovšem znovu zdůraznit, že shora popsané vady výroku o vině se týkají pouze jeho části. Jiné části téhož výroku naproti tomu podávají popis toho, že se žalobce nevěnoval řízení při couvacím manévru, při němž narazil do zadní části vozidla H., včetně upřesnění, kde (místa) a kdy (času) k tomu došlo. Tato část výroku o vině zcela koresponduje

s následnou právní kvalifikací přestupku, čili v tomto rozsahu jsou všechny náležitosti rozhodnutí o odpovědnosti za přestupek naplněny.

20. S ohledem na uvedené musel soud vyřešit otázku, jak postupovat v situaci, kdy napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím obsahuje takový výrok o vině, jehož jedna část sama o sobě koresponduje s učiněnými skutkovými zjištěními i právní kvalifikací přestupku, avšak zároveň obsahuje i jinou rozsáhlou část, která jej činí vadným pro zjevnou nesouvislost se skutkovými zjištěními a zjevnou nepřiléhavost s právní kvalifikací a která navíc může vyvolat významné procesní důsledky v jiných řízeních (například občanskoprávních). Jelikož struktura zkoumaného výroku o vině umožňuje obě inkriminované části od sebe spolehlivě oddělit (a tedy i odděleně přezkoumat), dospěl soud k závěru, že je namístě zrušit napadené rozhodnutí jen částečně (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 – 6, popř. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 4. 2018, č. j. 30 A 8/2017 – 36, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018 – 36, odst. [11] až [17]).
21. S ohledem na uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí toliko v rozsahu týkající se té části výroku o vině, která obsahuje popisy skutečností zjevně nesouvisejících a nerelevantních (výrok I).
22. Naproti tomu ve zbývajících částech soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí neshledal, a to zejména z důvodu již zmiňované absence relevantních žalobních bodů. Třebaže je žalobě obsáhle zpochybňována otázka způsobení škody, tak ve vztahu k části týkající se vlastního řídicího manévru v souvislosti s couváním a otáčením vozidla F., při němž došlo k nárazu do zadní části vozidla H. (kdy tato událost je spolehlivě zachycena kamerovým záznamem) nezazněly v žalobě prakticky žádné příléhavé argumenty. Až teprve při ústním jednání u soudu bylo namítáno, že couvací manévr nešel provést kvůli nedostatku místa v důsledku polohy nákladního vozidla (červené dodávky V.) a v důsledku způsob zaparkování vozidla H. Ponechá-li soud stranou, že tyto námitky byly uplatněny zjevně již po lhůtě pro podání žaloby a představují nepřipustné rozšíření žalobních bodů (srov. § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s.), tak musí konstatovat, jde o námitky zjevně liché. Jak je patrné z obsahu kamerového záznamu (viz výše odst. [8] tohoto rozsudku), i navzdory nepřilíš vhodnému stání červeného vozidla V. mělo žalobcovo vozidlo F. zjevně dostatek prostoru k provedení couvacího i otočného manévru, neboť při druhém pokusu proběhl celý manévr již bez nárazu do kterékoliv ze zaparkovaných vozidel (viz čas záznamu 02:08-02:16), ačkoliv se jejich poloha od prvního manévru (při němž k nárazu došlo) vůbec nijak nezměnila. Pro úplnost lze doplnit, že dle kamerového záznamu stojí vozidlo H. zcela v prostoru vodorovné značky vymezující prostor parkoviště, proto jsou zcela bezpředmětná tvrzení žalobce ohledně nesprávného parkování ze strany řidičky J. K. Ve vztahu k této (zbývajících) části napadeného a prvostupňového rozhodnutí tedy soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok II).
23. Pokud jde o důkazy navržené žalobcem, tyto soud nepovedl pro jejich zjevnou nesouvislost s projednávanou věcí:
24. Znalecký posudek k výši škody na vozidle H. či doklad o provedení opravy tohoto vozidla sice mohou mít význam pro případné občanskoprávní řízení (potažmo pro jednání s pojišťovnou), z hlediska odpovědnosti za nyní projednávaný přestupek však žádný význam nemají. Jak soud již několikrát vysvětlil výše a jak rovněž výslovně poučil obě strany i při ústním jednání, pro skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s

§ 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu není otázka škody či jiné újmy vůbec relevantní, neboť jde o ohrožovací delikt, jehož znakem není způsobení následku.

25. Z hlediska skutku relevantního pro daný přestupek je rovněž zcela bez významu otázka, jaký byl v době spáchání technický stav vozidla H. a zda jeho řidička J. K. splňovala podmínky zdravotní způsobilosti řidiče. Jak je opět zřejmé z kamerového záznamu, v průběhu inkriminovaného skutkového děje stálo vozidlo H. celou dobu zaparkováno na téže místě, přičemž J. K. – kterou lze na kamerovém záznamu bez zřejmých pochybností ztotožnit jako osobu v růžové bundě – se po celou dobu nacházela mimo vozidlo H. Stav tohoto vozidla ani zdravotní (či jiná) způsobilost jeho řidičky se tudíž zjevně nijak neprojevily na průběhu posuzovaného skutkového děje. Navíc protiprávnost chování jiného řidiče nemůže zhojit nedostatek rozumné obezřetnosti jiného řidiče a tím jej vyvinít (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011 – 89, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2020, č. j. 3 Tdo 803/2020), proto i kdyby J. K. (zcela hypoteticky) nesplňovala zdravotní či jinou zákonem vyžadovanou způsobilost k řízení vozidla, pak ani případné porušení těchto povinností by v daném případě zjevně nebylo příčinou nyní zkoumaného přestupkového jednání, touto příčinou byla toliko nedostatečná pozornost na straně řidiče vozidla F. při provádění couvacího a otočeného manévru. Z uvedených důvodů nemohou mít pro posuzovanou věc žádný význam ani svědecký výslech J. K., ani lékařský posudek o jejím zdravotním stavu, ani její řidičský průkaz, a ani technický průkaz vydaný ve vztahu k jejímu vozidlu H.
26. Soud se rovněž nezabýval žalobcem předloženou listinou obsahující podrobnou definici pojmu *dopravní nehoda*, neboť jde o právní pojem s vlastní legální definicí obsaženou v § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. Pro odpovědnost za nyní posuzovaný přestupek však není vznik dopravní nehody nijak rozhodující.

III. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná, neboť v ní uplatněné body přilehavě poukázaly na částečnou vadu výroku o vině, konkrétně na část jeho skutkové věty obsahující popis skutečností nesouvisejících s kvalifikací přestupku, za který byl žalobce sankcionován. Proto soud zrušil napadené rozhodnutí pouze v té části, v níž došlo k potvrzení prvostupňového rozhodnutí v jeho části obsahující zmiňovanou vadu skutkové věty ve výroku o vině a která je od jiných výrokových částí oddělitelná (§ 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení se závěry rozsudku NSS ze dne 30. 7. 2008, č. j. 2 As 45/2008 – 6), a pouze v tomto rozsahu soud rozhodl o vrácení věci žalovanému (§ 78 odst. 4; výrok I).
28. V rozsahu částečného zrušení je v dalším řízení žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že příslušná část výroku o vině, jež je citována v kurzívou psané části výroku I tohoto rozsudku, nemá souvislost s právní kvalifikací přestupku § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, a proto do výroku o vině za tento přestupek nepatří. Bude tedy na uvážení žalovaného, zda v téže části prvostupňové rozhodnutí změní [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu] tak, že přestupkové řízení v daném rozsahu zastaví, nebo zda ve vztahu k téže části prvostupňové rozhodnutí zruší [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu] a zaváže Městský úřad Černošice k zahájení samostatného (nového přestupkového) řízení, pro které budou skutečnosti obsažené v inkriminované části skutkové věty relevantní, případně jej zaváže k jinému procesnímu postupu.

29. Ve zbývajícím rozsahu, tj. v části vztahující se ke skutkové větě výroku o vině popisující skutečnosti související s žalobcovým řidičským manévrem a nárazem do zadní části vozidla Honda, shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji v tomto rozsahu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.; výrok II)
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Žalobce měl sice v řízení částečný úspěch, nicméně vzhledem k poměru věci jde o úspěch zcela nepatrný, neboť se mu nepodařilo účinně zpochybnit nosné důvody zakládající odpovědnost za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Míra žalobcova procesního úspěchu tak je – i navzdory textovému rozsahu výroku I tohoto rozsudku – materiálně takřka zanedbatelná. Naproti tomu žalovaný i navzdory částečnému zrušení napadeného rozhodnutí byl procesně takřka zcela úspěšný, nicméně mu nevznikly žádné náklady přesahující rámec běžné úřední činnosti. Proto soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2023

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce